

Arrest

nr. 287 824 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DANEELS
Voordries 3
9050 GENTBRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 januari 2019 ontving verzoekster een F-kaart in functie van haar toenmalige Belgische echtgenoot.

1.2. Op 19 oktober 2021 scheidde verzoekster uit de echt. De echtscheiding werd op 30 november 2021 overgeschreven in de Belgische registers.

1.3. Op 8 juni 2022 treft verweerder een beslissing die een einde stelt aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 9 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Ninove op 09.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw

Naam: [M.]

Voornaam: [J.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Fillipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten.

Artikel 7. alinea 1, van de wet:

☐ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

☐ 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene samen leeft met haar toekomstige partner. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het hoorrecht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht.”*

Zij betoogt als volgt:

“Op grond van diverse beginselen van behoorlijk bestuur dient verweerster een beslissing te nemen op basis van ALLE elementen in het dossier.

Er kan verwezen worden naar de uitspraken van de Raad van State, arrest nr. 196.577 dd. 1 oktober 2009 en arrest nr. 198.507 dd. 3 december 2009, waarbij de vaststaande rechtspraak opnieuw wordt bevestigd.

De gedwongen terugkeer naar het land van herkomst is uitgesloten en zou zeer tragische gevolgen kunnen hebben.

In het land van herkomst is het inmiddels voor verzoekster onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven te gaan leiden.

Uit de weergegeven historiek en aanverwante feiten en gegevens is het duidelijk dat voor verzoekster en haar gezin er inderdaad buitengewone omstandigheden bestaan die een toelating tot verblijf voor hen zeker rechtvaardigen.

Aangezien deze aangehaalde schending van fundamentele rechten op precieze en gemotiveerde wijze zijn uiteengezet, is verweerder verplicht deze eerst te beoordelen alvorens verzoekster uit te wijzen.

Het bestreden bevel steunt op twee motieven:

De gemachtigde verwijst naar artikel 7, alinea 1, ten eerste, en ten dertiende Vw., die respectievelijk steunen op het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem/haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt van het verblijf.

De motieven gestoeld op artikel 7, alinea 1° en 13° zijn bijgevolg niet op wettige wijze tot stand gekomen, nu verzoekster dienaangaande niet op wettige wijze werd gehoord.

De enige summiere mededeling die wordt gedaan is dat verzoekster samen leeft met haar toekomstige partner, en dat zij onder hetzelfde dak verblijven.

Indien verzoekster zou zijn gehoord omtrent haar "illegaal verblijf" en in alle facetten was gehoord, dan zou dit tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven hebben. Uit het administratief dossier blijkt de aanvraag tot wettelijke samenwoning van verzoekster.

Verzoekster wenst hier een familie/gezinsleven op te bouwen.

Van een risico op onderduiken is geen sprake.

Verzoekster beschikt over een verblijfplaats, hetgeen blijkt uit het administratief dossier.

Bijgevolg moet aangenomen worden dat indien verzoekster in alle nationaalrechtelijke facetten van de hoorplicht was gehoord, zij hieromtrent elementen had kunnen aanvoeren die redelijkerwijs tot een andere vaststelling aanleiding kon geven.

Er werd door verweerder geen rekening gehouden met het gezins -en familieleven van verzoekster (gewaarborgd door artikel 8 EVRM), noch met de omstandigheden waardoor er een einde is gekomen aan het geldig verblijfsrecht van verzoekster.

Dat verzoekster haar relatie kan verderzetten in haar land van herkomst is gelet op de feitelijke omstandigheden geen correcte motivering, en ter zake een buitenproportionele maatregel :

Meer bepaald bekwam verzoekster initieel een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 19/06/2018 in toepassing van artikel 40ter Vw., waarna zij op 04/01/2019 in bezit werd gesteld van een F-kaart.

Verzoekster is evenwel gescheiden van haar voormalige echtgenoot (geen registratie meer van gezamenlijke samenwoning sinds 18/03/2021) De echtscheiding werd uitgesproken op 19/10/2021 en overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand dd. 30/11/2021.

Verzoekster lichtte haar individuele situatie toe, en deelde hiervoor ook een aantal stukken mee:

- arbeidsovereenkomsten,*
- attest van inburgering,*

- inschrijvingsbewijs Nederlandse les + certificaat,
- huurovereenkomst

Evenwel vergat verzoekster hierbij (op dat ogenblik: september 2021) mee te delen dat er sprake was van een relevante wijziging in haar situatie, met name dat er een nieuwe gezinscel was ontstaan. Verweerster heeft hiernaar ook nooit gevraagd, en ging er foutief van uit dat verzoekster sedert haar relatiebreuk met de referentiepersoon (haar voormalige echtgenoot) geen nieuwe relatie zou hebben!

Hiernaar is geen enkel onderzoek geschied, niettegenstaande deze gezinssituatie in het licht van artikel 42quater Vw. weldegelijk een tegenindicatie vormt voor het nemen van die beslissing destijds.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om te verwachten dat de huidige relatie zou worden verder gezet in het herkomstland (Filipijnen), of dat van daaruit de benodigde stappen zouden worden ondernemen, daar een mogelijke registratie van de wettelijke samenwoning aan verzoekster ook de mogelijkheid zou bieden om in België een regularisatieverzoek in te dienen ogv. gezinshereniging.

Ook al geeft de intentie tot wettelijke samenwoning niet automatisch een recht op verblijf, minstens had verweerster hiernaar dus een onderzoek kunnen instellen, of verzoekster kunnen horen.

Verweerster wordt immers niet ontslaan van deze verplichting voortvloeiend uit artikel 74/13 Vw., en dient TELKENS wanneer er een beslissing tot verwijdering wordt genomen rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken persoon in kwestie (ter vergelijking kan worden verwezen naar een beslissing van de Raad van 7 oktober 2015 nr. 154.025 - RvV 142.934 / IX).

Verzoekster heeft reeds voldoende aangetoond zich in deze situatie te bevinden, en verweerster kan niet redelijk voorhouden dat de familiale situatie niet uit het administratief dossier zou blijken.

Nog voor er een beslissing is genomen omtrent het verzoek tot registratie van de wettelijke samenwoning, meent verweerster reeds huidige beslissing te moeten nemen, ten aanzien van een persoon die zich ten allen tijde heeft geïntegreerd, een tijdlang legaal in het land heeft verbleven, hier heeft gewoond en gewerkt, en thans een nieuwe gezinscel heeft gevormd, en die nooit een gevaar is geweest voor de veiligheid of de openbare orde van het land.

Dat in deze geen enkele aanleiding is om een bijlage 13 aan verzoekster af te leveren.

Dat aan verzoekster de mogelijkheid werd ontnomen om op een nuttige en effectieve wijze haar argumenten daaromtrent naar voor te brengen in het kader van het beslissingsproces, hetgeen een schending uitmaakt van hoger vernoemde beginselen, rechten en plichten.

Verzoekster dient overigens in het kader van de aanvraag tot wettelijke samenwoning beschikbaar te blijven voor de politiediensten in het kader van het standaard te voeren onderzoek naar een mogelijke schijn-wettelijke samenwoning, bij gebreke waaraan zij riskeert dat de aanvraag automatisch negatief zal worden beoordeeld.

Ook heeft verzoekster (en haar partner) recht op de toegang tot de (burgerlijke) rechtbank in geval zij beroep zouden wensen aan te tekenen tegen een mogelijke negatieve beslissing van de ABS. Het hoeft geen betoog dat in dergelijke zaken - waarbij ook vaak de persoonlijke verschijning wordt bevolen - partijen, inclusief verzoekster zich ook moet kunnen aanbieden bij het gerecht, en waarbij zij dient kunnen mee te werken aan het onderzoek (bv. politionele studie)."

2.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van "de beginselen van behoorlijk bestuur", wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn. Verzoekster duidt niet welk beginsel zij geschonden acht, andere dan de reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsplicht waarvan zij gewag maakt in haar middel.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, moet verzoekster dus aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)).

2.5. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familielevens zoals dit voortvloeit uit het administratief dossier, noch met de omstandigheden waardoor er een einde is gekomen aan haar *“geldig verblijfsrecht”*. Verzoekster verwijt verweerder geen onderzoek te hebben ingesteld over haar intentie tot wettelijke samenwoning en haar niet te hebben gehoord waardoor ze geen nuttige elementen kon bijbrengen in het kader van het beslissingsproces.

2.6. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat ze samenwoont met haar partner en met haar intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan. Verweerder heeft ook duidelijk een belangenafweging gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM, ook al acht verzoekster de motivering summier. Een schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of artikel 8 van het EVRM omdat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met haar gezins- en familielevens blijkt dan ook niet.

2.7. Verweerder heeft blijkens de bestreden beslissing rekening gehouden met wat blijkt uit het administratief verslag dat zich bevindt in het administratief dossier. Het betreft meer bepaald een *“Administratief rapport: Illegaal verblijf”* opgesteld op 9 januari 2023 door L.S., werkzaam voor de politie van Ninove. Hieruit blijkt dat verzoekster de mogelijkheid kreeg om alle door haar relevant geachte elementen aan te brengen. Zo leest de Raad in dit rapport onder het kopje *“Verhoor van de betrokkene”* onder andere: *“Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven? Betrokkene heeft hier een nieuwe partner met name P.W. en ze wil met hem een gezinsleven uitbouwen.”* De Raad concludeert dan ook dat verzoekster wel degelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen en dus wel degelijk de mogelijkheid had om het beslissingsproces te beïnvloeden.

2.8. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat, mocht zij zijn gehoord door verweerder zelf alvorens deze de bestreden beslissing trof, verzoekster niet aantoont dat zij hierbij elementen zou kenbaar gemaakt hebben die tot een andersluidende beoordeling zouden hebben geleid. Verzoekster blijft immers steken in oppervlakkige beweringen dat indien zij zou zijn gehoord *“omtrent haar “illegaal verblijf” en in alle facetten was gehoord, dan zou dit tot een andere beslissing aanleiding kunnen gegeven hebben”* en het meedelen van elementen waarvan verweerder duidelijk op de hoogte was toen hij de bestreden beslissing trof, met name haar wens om een gezins- en familieleven alhier uit te bouwen en haar intentie tot wettelijke samenwoning. De Raad ziet, gelet op wat staat te lezen in de bestreden beslissing, voorts niet in en verzoekster legt ook niet uit hoe haar mededeling dat er van een risico op onderduiken geen sprake is en dat zij beschikt over een verblijfplaats, de bestreden beslissing had kunnen tegenhouden. Het betoog van verzoekster dat zij beschikbaar dient te blijven in het kader van het onderzoek naar *“een mogelijke schijnwettelijke samenwoning”* en dat zij recht heeft op toegang tot de *“(burgerlijke) rechtbank”* in geval zij beroep wenst aan te tekenen in geval van weigering van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand, betreft hypothetische veronderstellingen en geen elementen die zich daadwerkelijk voordeden voordat de bestreden beslissing werd getroffen. Ze doen alleszins geen afbreuk aan de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont voorts niet aan dat zij niet vanuit haar land van herkomst beschikbaar kan blijven voor het onderzoek naar *“een mogelijke schijnwettelijke samenwoning”* en dat zij van daaruit haar recht op toegang tot de *“(burgerlijke) rechtbank”* niet zou kunnen uitoefenen door een beroep te doen op een advocaat met de mogelijkheid om een visum aan te vragen om indien nodig persoonlijk aanwezig te zijn voor deze doeleinden. Verzoekster gaat ten

slotte in op de in punt 1.3. bedoelde beslissing en voert aan dat toen zij de kans kreeg haar individuele omstandigheden toe te lichten alvorens deze beslissing werd genomen, zij vergat te vermelden dat er *“een nieuwe gezinscel was ontstaan”* en dat verweerder naar dit element geen onderzoek heeft gedaan *“niettegenstaande deze gezinssituatie in het licht van artikel 42quater Vw wel degelijk een tegenindicatie vormt voor het nemen van die beslissing destijds”*. Deze kritiek is gericht tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing. Dit betreft een definitieve beslissing. Verzoekster kan het feit dat zij heeft nagelaten tegen deze beslissing een beroep in te dienen bij de Raad toen zij hiertoe de kans had, niet rechtzetten door de Raad te vragen zich hierover uit te spreken in het thans voorliggende beroep. Zoals gezegd blijkt dat verweerder op de hoogte was van verzoeksters intentie tot wettelijke samenwoning met een nieuwe partner zodat mocht zij verweerder hierop hebben gewezen bij een gehoor, deze alleszins geen andersluidende beslissing dan de bestreden beslissing zou hebben getroffen.

2.9. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij benadrukt met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Deze afwegingen zijn deugdelijk en pertinent. Immers heeft het EHRM aangegeven dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoekster toont niet concreet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten het voorgehouden gezins- of familieleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij toont met haar overtuiging dat een terugkeer *“uitgesloten is”* en *“zeer tragische gevolgen [zou] kunnen hebben”*, dat er sprake is van een *“buitenproportionele maatregel”* en dat het *“kennelijk onredelijk [is] om te verwachten dat de huidige relatie zou worden verder gezet in het herkomstland (Filipijnen) – waarvan de bestreden beslissing overigens geen gewag maakt – of dat van daaruit de benodigde stappen zouden worden ondern[o]men”*, het tegendeel niet aan. Verzoekster kan ook niet van verweerder verwachten dat hij anticipeert op een registratie van een wettelijke samenwoning die er niet is op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Daar kan aan worden toegevoegd dat het verzoekster vrijstaat om, in geval van registratie van haar verklaring van wettelijke samenwoning, een visum gezinshereniging aan te vragen vanuit haar herkomstland.

2.10. Waar verzoekster tot slot stelt dat zij zich heeft geïntegreerd, legaal in het land heeft verbleven, hier heeft gewoond en gewerkt, een nieuwe gezinscel heeft gevormd en nooit een gevaar is geweest voor de veiligheid of de openbare orde van het land en dat *“in deze geen enkele aanleiding is om een bijlage 13 aan [haar] af te leveren”*, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden bijlage 13 in casu werd afgeleverd op basis van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat er einde werd gemaakt aan haar verblijf. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet. De Raad ziet niet in en verzoekster legt niet uit hoe de elementen die haar zaak kenmerken en die ze opsomt, aantonen dat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet onwettig is.

2.11. Verzoekster kan niet dienstig de opportuniteit van het tijdstip van het treffen van de bestreden beslissing in vraag te stellen, in het licht van beslissingen die mogelijk erwijs in de toekomst zullen worden getroffen.

2.12. De verwijzing naar twee arresten van de Raad van State, meer bepaald een arrest van 1 oktober 2009 met nummer 196.577 en een arrest van 3 december 2009 met nummer 198.507, kan verzoekster ook geen soelaas bieden. Immers hebben de aangehaalde arresten betrekking op situaties die niet die van verzoekster betreffen, namelijk deze waar een bevel om een grondgebied – asielzoeker (bijlage 13quinquies) werd afgeleverd terwijl een verblijfsaanvraag lopende was waarin buitengewone omstandigheden werden aangehaald waarom deze aanvraag niet in het buitenland kon worden ingediend, quod non in casu. Het eraan gekoppeld argument van verzoekster dat het *“uit de weergegeven historie en aanverwante feiten en gegevens”* duidelijk is dat in casu buitengewone omstandigheden voorliggen die een toelating tot verblijf rechtvaardigen is niet dienstig. Immers betreft de bestreden beslissing geen

beslissing op grond van een aanvraag gezinshereniging waarbij verzoekster buitengewone omstandigheden heeft aangehaald om de aanvraag alhier te kunnen indienen.

2.13. Gelet op het voormelde is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA